

جنگ افروزی و فسادگری صهیونیسم یهود از نگاه قرآن

حجت الاسلام والمسلمین حسینعلی یوسف‌زاده *

اشاره

با نگاهی جامعه شناسانه به جامعه یهود صهیونیسم می‌توان به این نتیجه رسید که صهیونیست‌ها مردمی نژادپرست هستند و نژادپرستی در وجود آنان نهادینه شده است. آنان تحت تأثیر متون دینی خود از جمله آن‌چه در تلمود آمده خود را قوم برتر می‌دانند. از این رو، هر انسان غیر یهودی را در حد حیوان می‌پندارند و هرگونه کمکی به آنان را حرام می‌دانند. یهودیان صهیونی حاضرنده با کوچکترین بهانه هر غیر یهودی را بکشند و درحقیقت باکی از ریختن خون غیر یهودیان ندارند، این بی‌باکی نفرت جهانیان را به دنبال داشته است. قرآن گرچه از برتری آنان بر دیگر امت‌ها سخن گفته است: «وَلَقَدْ آتَيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ»^۱ و به یقین، فرزندان اسرائیل را کتاب [تورات] و حکم و پیامبری دادیم و از چیزهای پاکیزه روزیشان کردیم و آنان را بر مردم روزگار برتری دادیم» اما این برتری مربوط به دوره‌ای است که در روی زمین تنها آنان موحد بودند و دیگر اقوام بت‌پرست بودند.^۲ با این حال بسیاری از آیات قرآن رفتار آنان را تقبیح کرده^۳ و ادعای برتری آنان را یکسره رد کرده و مسلمانان را بهترین امت‌ها دانسته است؛^۴ افزون بر این قرآن نسل‌های بعدی آنان را قومی فسادگر و فتنه‌انگیز معرفی کرده است.

* محقق رسمی پژوهشکده فرهنگ و معارف قرآن پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی.

۱. جائیه: ۱۶.

۲. مقاتل بن سلیمان، تفسیر مقاتل بن سلیمان، ج ۳، ص ۸۳۷.

۳. بقره: ۸۳-۹۸؛ مانده: ۶۴.

۴. بقره: ۹۳.

جنگ افروزی یهود

جنگ افروزی و فسادانگیزی از ویژگی‌هایی است که قرآن برای یهود بیان کرده و آن را نکوهیده است: «...كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ»^۱ هر بار که آتشی برای پیکار برافروختند، خدا آن را خاموش ساخت. و در زمین برای فساد می‌کوشند. و خدا مفسدان را دوست نمی‌دارد» همواره یهودیان با فتنه‌انگیزی می‌کوشیده‌اند جنگ‌هایی را بر علیه مسلمانان برافروزند. از این رو قرآن آنان را مفسد خوانده و ناخرسندی خود را از فسادگری آنان ابراز داشته است و البته هر بار که آنان آتش جنگ با مسلمانان را بر می‌افروختند خداوند آن را خاموش می‌کرد.^۲ فسادانگیزی آنان منحصر در یهودیان معاصر عصر نزول نبوده است،^۳ بلکه آنان همزمان با تأسیس دین یهود و در عصر حضرت موسی عليه السلام نیز فسادگر بوده‌اند. به همین دلیل حضرت موسی عليه السلام آنان را از فسادگری نهی کرده است: «وَإِذِ اسْتَسْقَى مُوسَى لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَشْرِبَهُمْ كَلُوا وَاشْرَبُوا مِنْ رِزْقِ اللَّهِ وَ لَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ»^۴ و هنگامی که موسی برای قوم خود در پی آب برآمد، گفتیم: «با عصایت بر آن تخته‌سنگ بزن.» پس دوازده چشمه از آن جوشیدن گرفت، [به گونه‌ای که] هر قبیله‌ای آبشخور خود را می‌دانست. [و گفتیم:] «از روزی خدا بخورید و بیاشامید، و [لی] در زمین سر به فساد برمدارید.» همچنین وقتی خواست به میقات برود برادرش هارون را به عنوان جانشین خود در میان آنان قرار داد و او را نیز از پیروی مفسدان باز داشت: «...وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ هَارُونَ اخْلُفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ»^۵ و موسی [هنگام رفتن به کوه طور] به برادرش هارون گفت: «در میان قوم من جانشینم باش، و [کار آنان را] اصلاح کن، و راه فسادگران را پیروی مکن.» بنابراین یهودیان مردمانی فسادگر و خونریز بودند و هر جا نیکی و خیری بود می‌کوشیدند آن را نابود سازند. این خوی ناپسند، آنان را به کفر گفتن در باره خدا و نسبت فقر دادن به او و نیز کشتار انبیاء و

۱. مانده: ۶۴.

۲. حسن بن یوسف بن مطهر حلی (علامه حلی)، ارشاد الاذهان، ج ۱، ص ۱۲۳؛ سید عبدالحسین طیب، اطیب

البیان، ج ۴، ص ۴۲۰.

۳. نک: سید محمدحسین فضل‌الله، من وحي القرآن، ج ۸، ص ۲۵۴-۲۵۵.

۴. بقره: ۶۰.

۵. اعراف: ۱۴۲.

می‌داشت: «لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَ نَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَ قَتَلَهُمُ الْأَنْبِيَاءُ بِغَيْرِ حَقٍّ وَ نَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ»^۱ مسلماً خداوند، سخن کسانی را که گفتند: «خدا نیازمند است و ما توانگریم»، شنید. به زودی آنچه را گفتند، و بناحق کشتن آنان پیامبران را، خواهیم نوشت و خواهیم گفت: «بچشید عذاب سوزان را.» از این رو آنان مورد لعنت خداوند و به عذاب الهی گرفتار: «فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ وَ كُفْرِهِمْ بِآيَاتِ اللَّهِ وَ قَتْلِهِمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَ...»^۲ پس به [سزای] پیمان‌شکنی‌شان، و انکارشان نسبت به آیات خدا، و کشتار ناحق آنان [از] انبیا، و... [لعنت‌شان کردیم]»

فسادگری یهود

قرآن به طور ویژه از دو بار فسادگری یهودیان در زمین یاد کرده و خدا در هر دو مورد آنان را مجازات کرده است: «وَ قَصَّيْنَا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ... فَلَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَنَا أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَ كَانَ وَعْدًا مَفْعُولًا»^۳ و در کتاب آسمانی [شان] به فرزندان اسرائیل خبر دادیم که: «قطعاً دو بار در زمین فساد خواهید کرد، و قطعاً به سرکشی بسیار بزرگی برخواید خاست.» پس آن گاه که وعده [تحقق] نخستین آن دو فرا رسد، بندگان از خود را که سخت نیرومندند بر شما می‌گماریم، تا میان خانه‌ها [یتان برای قتل و غارت شما] به جستجو درآیند، و این تهدید تحقق‌یافتی است.»

مرحله اول فسادانگیزی یهود

قرآن در این باره که فساد مرتبه اول بنی اسرائیل در چه زمانی بوده ساکت است، اما برخی از مفسران احتمال داده‌اند آنان اولین فساد بزرگ خود را بعد از وفات «یوشع ابن نون» وصی موسی علیه السلام تا زمانی که طالوت به امر نبی آن زمان، با جالوت جنگید و او را کشت، مرتکب شده‌اند. گفته شده بنی اسرائیل در این مدت در شرک و بت پرستی و خون‌ریزی و هزاران فساد دیگر فرو رفته بودند؛ در این دوره بسیاری از پیامبران الهی را که برای هدایت ایشان مبعوث شده بودند، کشتند و تعدادی را نیز از شهر و دیار خود راندند.^۴ در این دوره خداوند آنان را با زور و

۱. آل عمران: ۱۸۱.

۲. نساء: ۱۵۵.

۳. اسراء: ۴-۵.

۴. سید رشید رضا، المنار، ج ۶، ص ۴۸۱.

بازوی بندگان توانمند و جنگاور خود مجازات کرد. این بندگان با صلابت، در شهرها و محله‌ها و درون خانه‌ها می‌گشتند و هر کس از آنان را می‌یافتند به قتل می‌رساندند.^۱

مرحله دوم فسادگری یهود

وعده الهی برای فسادگری آنان در مرتبه دوم این است که خداوند کسانی را بر آنان مسلط خواهد ساخت که آنان را به ذلت خواهند کشید و به آنان رحم نکرده و بر آنان چیره خواهند گشت تا همه سازه‌های آنان را تباه کنند: «... فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسُوءُوا وُجُوهَكُمْ وَ لِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَ لِيَتَّبِعُوا مَا عَلُوا نَتَّبِعُوا»^۲ ... و چون تهدید آخر فرا رسد [بیایند] تا شما را اندوهگین کنند و در معبد [تان] چنان که بار اول داخل شدند [به زور] درآیند و بر هر چه دست یافتند یکسره [آن را] نابود کنند»

سخن پایانی

فسادانگیزی یهودیان پس از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله نیز ادامه یافت و آنان می‌کوشیدند همواره به شیوه‌های گوناگونه اسباب انحراف را در دین اسلام فراهم آورند.^۳ ورود اسرائیلیات^۴ در تفسیر قرآن و نیز روایات و داستان‌های ساختگی که در بسیاری از موارد، مفسران از کعب الاحبار و وهب ابن منبه نقل کرده‌اند^۵ به همین منظور بوده است. به باور برخی، فسادانگیزی یهودیان همیشگی است و به زمان خاصی اختصاص ندارد^۶ و در حقیقت هیچ فساد در عالم یافت نمی‌شود مگر آن‌که ریشه در قوم یهود دارد؛^۷ یهودیان به هر سرزمینی وارد شوند فسادگری می‌کنند؛ لذا بسیاری از

۱. سید عبدالحسین طیب، اطیب البیان، ج ۸، ص ۲۲۲-۲۲۳؛ مقاتل بن سلیمان، تفسیر مقاتل بن سلیمان، ج ۲، ص ۵۲۱؛ مصطفی خراط دمشق، نفحات الرحمن، ج ۴، ص ۲۵.

۲. اسراء: ۷.

۳. نک: سید محمدحسین فضل‌الله، من وحی القرآن، ج ۸، ص ۲۵۴-۲۵۵.

۴. مقاتل بن سلیمان، تفسیر مقاتل بن سلیمان، ج ۶، ص ۲۷۹-۲۸۰؛ ابوالقاسم سلیمان بن احمد طبرانی، تفسیر الطبرانی، ج ۱، ص ۵۴؛ ابومنصور محمد بن محمد ماتریدی، تأویلات اهل السنة (تأویلات القرآن)، ج ۱، ص ۲۲۹.

۵. نک: مقاتل بن سلیمان، تفسیر مقاتل بن سلیمان، ج ۶، ص ۲۲۲؛ ابوالقاسم سلیمان بن احمد طبرانی، تفسیر الطبرانی، ج ۱، ص ۵۵؛ سید رشید رضا، المنار، ج ۹، ص ۴۴.

۶. نک: محمد ابوزهره، زهرة التفاسیر، ج ۴، ص ۲۱۴۳.

۷. محمد ابوزهره، زهرة التفاسیر، ج ۵، ص ۲۲۸۳.

ممالک، آنان را به سرزمین خود راه نداده و اگر در سرزمین آنان شخصی یهودی باشد او را از مملکت خویش می‌رانند.^۱ چنان‌که در دوران معاصر صهیونیست‌ها (فرقه‌ای از یهود) به شدت می‌کوشند بر مسلمانان برتری پیدا کنند، به همین دلیل با همیاری دولت‌های غربی سرزمین فلسطین را غصب کرده و می‌کوشند مسجدالاقصی را به تصرف خود درآورند. آنان تا کنون هزاران نفر از مسلمانان این منطقه را به قتل رسانده‌اند. البته مطابق وعده الهی خداوند به واسطه فسادگريشان آنان را مجازات کرده و تا روز قیامت در میان آنان کینه و عداوت ایجاد کرده: «... وَ أَتَقْنِنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَ الْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ...»^۲ و تا روز قیامت میانشان دشمنی و کینه افکندیم» و بدین وسیله پیامد سوء فسادگری آنان به خودشان بر خواهد گشت^۳ چنان‌که تا کنون چنین بوده است. برای نمونه یهودیان بنی نضیر که با مسلمانان پیمان بسته بودند تا با دشمنان اسلام به ضرر مسلمانان همدست نشوند پیمان خود را شکستند، و خدا آنان را از خانه‌هایشان کوچاند در حالی که با دژ مستحکم و توانمندی بالایی که داشتند نه خود گمان می‌کردند از خانه و دیارشان بیرون رانده شوند و نه مسلمانان تصور می‌کردند توان غلبه بر آنان را داشته باشند، اما خدا از جایی که تصور نمی‌کردند بر آنان درآمد و مؤمنان را بر آنان مسلط کرد و آن‌چنان در دل‌هایشان بیم افکند، که به دست خود خانه‌های خود را ویران کردند و این عبرتی شد برای دیگران.^۴

فهرست منابع

۱. قرآن کریم
۲. ابوزهره، محمد، زهرة التفاسیر، قاهره: دارالفکر العربی، ۱۹۹۸م.
۳. بحر العلوم، سید محمد، بحر العلوم، تهران: انتشارات بحر العلوم، بی‌تا.
۴. حلی، حسن بن یوسف بن مطهر (علامه حلی)، ارشاد الاذهان، قم: دارالاعتصام، بی‌تا.
۵. دمشقی، مصطفی خراط، نفحات الرحمن، دمشق: دارالفکر، بی‌تا.
۶. رضا، سید رشید، تفسیر المنار، بیروت: دارالمعرفه، ۱۹۴۷م.

۱. سید عبدالحسین طیب، اطیب البیان، ج ۴، ص ۴۲۰.

۲. مانده: ۶۴.

۳. سید محمدتقی مدرسی، من هدی القرآن، ج ۲، ص ۴۳۲.

۴. حشر: ۲.

۷. طبرانی، ابوالقاسم سلیمان بن احمد، تفسیر الطبرانی، بیروت: دارالکتب العلمیة، ۱۴۲۲ق.
۸. طیب، سید عبدالحسین، اطبیب البیان فی تفسیر القرآن، تهران: انتشارات اسلام، ۱۳۷۸.
۹. فضل الله، سید محمدحسین، من وحی القرآن، بیروت: دارالملاک للنشر، ۱۴۲۰ق.
۱۰. ماتریدی، ابو منصور محمد بن محمد، تأویلات اهل السنه (تأویلات القرآن)، تحقیق: دکتر محمد مصطفی الاعظمی، استانبول: دارالکتب العلمیة، ۲۰۰۵م.
۱۱. مدرسی، سید محمدتقی، من هدی القرآن، تهران: دار محبی الحسین علیه السلام، ۱۳۷۷.
۱۲. مقاتل، بن سلیمان، تفسیر مقاتل بن سلیمان، تحقیق: عبد الله محمود شحاته، بیروت: دارالفکر، ۱۴۲۳ق.